

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 5 października 2018 roku, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi oddalił powództwo (...) Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. skierowane przeciwko S. H. (1) o zapłatę kwoty 47.332,04 złotych.

Sąd Rejonowy swoje rozstrzygnięcie oparł na następujących ustaleniach i zważył co następuje:

W dniu 3 czerwca 2014 roku, S. H. (1) zawarł z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...) w kwocie 41.461,64 złotych na sfinansowanie potrzeb konsumpcyjnych oraz 1.232 zł. na spłatę innego kredytu na okres 96 miesięcy. W związku z zawarciem umowy i udzieleniem kredytu, kredytobiorca poniósł koszty prowizji bankowej w kwocie 1.247,15 zł, opłaty za objęcie ubezpieczeniem grupowym na życie i zdrowie w kwocie 6.145,60 zł. Umowa kredytu szczegółowo określa warunki na jakich został udzielony i sposób jego wypowiedzenia. Pozwany S. H. (1) nie dokonał spłaty zaległości w określonym terminie.

W piśmie z dnia 28 czerwca 2016 roku, (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wezwał S. H. (1), pod rygorem wypowiedzenia umowy do uregulowania, w terminie 14 dni roboczych od daty doręczenia wezwania, zaległości w kwocie 2.351,11 złotych.

W piśmie z dnia 29 lipca 2016 roku, doręczonym w dniu 16 sierpnia 2016 roku, (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wypowiedziała S. H. (1) umowę kredytu nr (...). Jednocześnie wezwano pozwanego do zapłaty całości środków kredytowych wraz z odsetkami i kosztami.

W piśmie z dnia 10 października 2016 roku, (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wezwała S. H. (1) do zapłaty, w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania, całej należności obejmującej kwotę 44.006,06 zł tytułem należności kapitałowej tj. kwoty 2198,76 zł tytułem odsetek umownych, kwoty 267,14 zł tytułem odsetek podwyższonych za opóźnienie w spłacie należności kapitałowej, kwoty 13,49 zł + 3,14 zł tytułem opłaty za czynności windykacyjne.

Z wyciągu z ksiąg bankowych (...) Bank S.A. z siedzibą w W. nr (...) wynika, że na dzień 19 grudnia 2016 roku figurowało w nich wymagalne zadłużenie strony pozwanej, na które składała się należność główna w kwocie 44.006,06 zł., odsetki umowne za okres korzystania z kapitału w kwocie 2198,76 zł, odsetki za opóźnienie liczone od kwoty niespłaconego kapitału w kwocie 1110,59 zł oraz opłaty i prowizje w kwocie 16,63 zł.

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy przywołał treść przepisów 244 § 1 k.p.c., art. 245 k.p.c. art. 252 k.p.c. i art. 253 k.p.c. oraz treść art. 95 ust. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe.

Sąd I instancji podkreślił, że w niniejszym postępowaniu powódka dochodziła od pozwanego zwrotu należności wynikającej z zawartej umowy kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...). Pozwany zakwestionował tymczasem wysokość wierzytelności powódki wskazując, iż okoliczność ta nie została przez powódkę udowodniona.

Według Sądu Rejonowego zarzut ten w realiach niniejszego postępowania ocenić należało jako trafny. Przedłożony przez powódkę dokument w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych z dnia 19 grudnia 2016 roku, mający stanowić podstawę wykazania powstania, istnienia, wysokości oraz wymagalności dochodzonego przez nią roszczenia, nie spełnia wymogów określonych w ust. 1 art. 95 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, stanowiąc jedynie prywatny dokument, nie mogący stanowić dowodu na powołane okoliczności skoro został on zakwestionowany przez pozwaną. Podkreślić również należy, iż okoliczności, mające zgodnie z żądaniem powództwa składać się, na ogólną sumę roszczenia, nie zostały w postępowaniu w żaden sposób udowodnione, nie zgłoszono bowiem w tym celu żadnych środków dowodowych. Ponieważ oprócz wskazanego wyciągu z ksiąg rachunkowych powódka przedłożyła jedynie dowody w postaci wezwań pozwanego do zapłaty należności dochodzonej pozwem, uznać należy, że powódka, na której stosownie do art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. spoczywał w tym zakresie ciężar dowodu, nie wykazała zasadności

dochodzonego roszczenia co do wysokości. W ocenie Sądu Rejonowego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie wskazywał, aby pozwany zalegał z zapłatą na rzecz powódki kwoty dochodzonej w pozwie. Jest przy tym oczywiste, że samo twierdzenie zawarte w pozwie nie jest wystarczające do przyjęcia istnienia roszczenia we wskazanym rozmiarze.

Sąd Rejonowy zważył dalej, że na uwzględnienie zasługują zarzuty pozwanej, iż powódka nie wykazała wysokości należności dochodzonej w niniejszym postępowaniu. Sąd Rejonowy podkreślił ponadto, że do pisma powódki z dnia 22 marca 2018 roku załączono dokument z wyliczeniem zaległości dotyczący innej osoby i innego numeru umowy kredytu.

Powyższe rozstrzygnięcia zaskarżyła strona powodowa rozstrzygnięciu zarzucając:

- naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na wynik sprawy, to jest art. 233 § 1 k.p.c. polegające na dowolnej, a nie swobodnej ocenie dowodów w postaci dokumentu prywatnego wyciągu z ksiąg bankowych - poprzez przyznanie mu cech dokumentu urzędowego w sporze cywilno -prawnym, podczas, gdy dokument ten jako prywatny, stanowił pełnoprawny środek dowodowy korzystający z domniemania autentyczności i mógł, a nawet powinien być, stanowić podstawę ustaleń faktycznych, a dalej nie był niesprzeczny z innymi dowodami w sprawie, szczególności umową kredytu, wypowiedzeniem umowy;

- naruszenie przepisów postępowania tj. art. 245 k.p.c. poprzez uznanie, że przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg banku nie spełnia wymogów dla środków dowodowych w sprawie podczas gdy wyciąg z ksiąg banku jako dokument prywatny zawiera oświadczenia wiedzy o treści wynikającej z ksiąg bankowych, opatrzony jest pieczęcią banku i podpisem konkretnego pracownika i potwierdza w ten sposób wysokość zadłużenia pozwanej na dzień wytoczenia powództwa;

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego; ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz strony powodowej kosztów postępowania za obie instancje wg norm przepisanych wraz z kosztami poniesionymi w elektronicznym postępowaniu upominawczym o opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

Strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

W wywiedzionej apelacji skarżący podniósł zarzuty odnoszące się jedynie do kwestii związanych z prawidłowością dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie przedstawiając logiczną argumentację prawną.

Ustalenia sądu I instancji i wyprowadzone na ich podstawie wnioski Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne. Sprawia to, że nie zachodzi potrzeba powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych oraz dokonanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku interpretacji przepisów prawa mających zastosowanie w niniejszej sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1997 r., sygn. akt II UKN 61/97 - OSNAP 1998 r. nr 3, poz. 104; wyrok Sądu Najwyższego z 8 października 1998 r., sygn. akt II CKN 923/97- OSNC 1999 r., z. 3, poz. 60; wyrok Sądu Najwyższego z 12 stycznia 1999 r., sygn. akt I PKN 21/98 - OSNAP 2000, nr 4, poz. 143).

Odnosząc się bezpośrednio do zarzutów apelacji należy stwierdzić ich bezzasadność.

Chybiony jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. i art. 245 k.p.c. poprzez dokonanie błędnej oceny wiarygodności i mocy dowodowej przedstawionego przez powoda dowodu w postaci wyciągu z ksiąg bankowych. Trafnie zauważył Sąd Rejonowy, że wyciąg taki nie może sam w sobie być dowodem istnienia czy wysokości dochodzonego roszczenia. Art. 95 ust. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1876 z późn. zm.) jasno stanowi, że nadana takim wyciągom przez art. 95 ust. 1 tejże ustawy moc dokumentów urzędowych nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym. Skoro zatem wyciąg z ksiąg bankowych Sąd winien traktować jako dokument prywatny, to może on z mocy art. 245 k.p.c. stanowić dowód jedynie tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie, żaden przepis nie stanowi jednak, iż z faktu złożenia przez osoby upoważnione do działania w imieniu banku oświadczenia o istnieniu wpisu określonej treści w księgach funduszu wynika domniemanie faktyczne czy prawne o rzeczywistym istnieniu wierzytelności czy jej wysokości. Trzeba zatem zaznaczyć jasno, że w ocenie Sądu II instancji złożenie w formie dokumentu prywatnego oświadczenia, iż powodowi przysługuje określona wierzytelność względem pozwanego, nie skutkuje z pewnością wykazaniem powstania, wysokości i wymagalności zobowiązań S. H. odpowiadających roszczeniom dochodzonym pozwem, ani też dokument ten sam w sobie nie kreuje na gruncie obowiązujących przepisów prawa domniemania faktycznego czy prawnego co do zaistnienia tych faktów / por. Wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 20 lipca 2018 III Ca 608/18/.

Skoro zatem wyciąg z ksiąg bankowych w postępowaniu cywilnym nie ma mocy dokumentu urzędowego, określonej w art. 244 k.p.c., a stanowi dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. to zgodnie z regułami art. 233 k.p.c. podlega ocenie razem ze wszystkimi innymi dowodami.

Przede wszystkim wymaga zaznaczenia, że zaprzeczenie prawdziwości dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg banku w niniejszej sprawie przez pozwanego, stosownie do z art. 253 k.p.c., przeniosło ciężar dowodu prawdziwości tego dokumentu na stronę powodową.

Skarżący jak się wydaje miał świadomość przedmiotowego obowiązku, albowiem złożył do akt sprawy dokument z wycięciem zaległości zobowiązań pozwanego (k.33).

Niemniej jednak dokument ten dotyczy innego kredytobiorcy i innego kredytu, a podane w treści dokumentu wycięcia nie są tożsame, ani z treścią złożonej do akt sprawy umowy (inna kwota kredytu), ani też ze złożonym przez powoda wycięciem z ksiąg banku.

Mające na uwadze tak istotne sprzeczności pomiędzy dwoma dokumentami pochodzącymi od powoda, uwzględniając przy tym treść art. 253 zd. 2 k.p.c. uznać należy, że na gruncie okoliczności sprawy powodowi nie udało się udowodnić, że pozwanego S. H. obciążało zadłużenie z tytułu niespłaconego kredytu w wysokości dochodzonej w pozwie.

Oprócz wskazanego wyciągu z ksiąg rachunkowych i sprzecznych z wycięciem dokumenty z wycięciem zaległości powódka przedłożyła jedynie dowody w postaci wezwań pozwanego do zapłaty należności dochodzonej pozwem, które niewątpliwie nie mogły stanowić podstawy do poczynienia jakichkolwiek pewnych ustaleń związanych z wysokością dochodzonego roszczenia.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy nie odnajduje sugerowanej przez skarżącego dowolności w ocenie zebranych w sprawie dowodów, ani też naruszenia przepisu art. 233 k.p.c.

W tym stanie rzeczy zaskarżony wyrok jest prawidłowy i musi się ostać, apelacja nie zawierała zaś żadnej argumentacji przemawiającej za uwzględnieniem wniesionego środka zaskarżenia.

Z tych wszystkich względów apelację należało oddalić na podstawie art. 385 k.p.c..

O kosztach postępowania w instancji odwoławczej Sąd Okręgowy orzekł na podstawie zasady odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażonej w art. 98 k.p.c. § 1, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Zważywszy na oddalenie apelacji, powódka zobowiązana została do zwrotu poniesionych przez pozwanego kosztów postępowania.